

Afknallen

**HENK
VAN KALKEN**

**‘Zo, dat hebben we ook
weer gewonnen.’**

Een man van middelbare leeftijd hangt zijn jas aan de kapstok, begroet zijn vrouw en laat zich met een diepe zucht van opluchting in zijn leunstoel vallen. Hij graait voor hij gaat zitten een fles wijn uit de kast, opent deze en laat de robijnrode vloeistof in een glas klokken.

‘Toch altijd een lekker gevoel als je van de rechter gelijk krijgt,’ roept hij vrolijk. ‘Daar drinken we op! Wat eten we? Gegrild edelhart? Oh nee, daar moeten we nog even op wachten. De vleespotten van de Oostvaardersplassen moeten eerst nog even gevuld worden. Met enige tonnen edelhart, er is dus genoeg. Proost!’ Hij lacht eens en heft het glas.

De vrouw van de bestuurder van de provincie Flevoland doet haar best om te delen in het enthousiasme van haar man. ‘Eh, ja, knap gedaan. Nou, maar hopen dat het snel gaat en dat de dieren niet teveel pijn zullen hebben.’

‘Kom kom, niet zo overgevoelig. Je lijkt wel één van die watjes van De Faunabescherming. Die zitten straks met de kerst aan de vegetarische worteltaart, terwijl wij sappige hertenbiefstuk aan de vork prikken. Hij neemt een teug en vervolgt: ‘Nog los van de lol dat we gewonnen hebben. Die jongens van Staatsbosbeheer hebben de geweertjes alvast zitten oliën, moet je maar rekenen.’

Zijn dochter van twaalf, die inmiddels op het geroep van haar vader was binnengekomen, valt onverwacht heftig naar hem uit. ‘We moeten de dieren juist helpen, niet doodschieten. Ik vind het gemeen! En ik vind jou ook gemeen! Het is jouw schuld! Ik wil niks meer met je te maken hebben!’ En boos rent het prépubermeisje, dat hoofdzakelijk uit armen en benen bestaat, de kamer uit en

gooit de deur met een klap dicht.

‘Dat gaat wel over als ze haar tanden in een stukje gegrild vlees zet,’ zegt de man licht verbouwereerd. ‘We moeten haar wat steviger aanpakken en duidelijk maken hoe de echte wereld er uitziet en geen weekdier van haar maken.’

Haar moeder verliest haar geduld. ‘Je kunt wel eens wat meer begrip voor je dochter opbrengen. Je weet hoe ze met dieren is, helemaal op deze gevoelige leeftijd. En ik vind het trouwens ook gruwelijk dat er een kleine tweeduizend gezonde dieren van alle leeftijden worden afgeknaald.’

De man zucht eens diep. ‘Het zijn er maar 1800. Ik word omringd door softe tuinkabouters. We doen het juist om te voorkomen dat ze verhongeren’.

De vrouw is nu eerst goed los: ‘Het is om te beginnen geen toeval dat die afknallerij vlak voor de kerst begint...’

Haar man valt haar in de rede. ‘Er was nou eenmaal geen andere mogelijkheid. We hebben...’ ‘...Niet gekeken naar andere mogelijkheden,’ snijdt ze hem af. Alleen naar wat niet kon. Maar je maakt mij niet wijs dat de mensheid, met haar superieure denkvermogen, niet in staat is om voor dit probleem een humanitaire oplossing te vinden!’

De man maakt een hulpeloos gebaar met zijn handen en schudt het hoofd. ‘Je begrijpt het niet...’ probeert hij nog, maar ze beent boos de keuken in. ‘Ga nou maar eten’. Hij giet snel de rest van zijn glas wijn naar binnen en staat opgelucht op. ‘Lekker! Wat eten we?’

‘Vegetarische ratatouilletaart met aardpeer’. Hij haalt enigszins moeizaam zo diep mogelijk adem, en zegt zo timide mogelijk: ‘Lijkt me heerlijk, schat.’

Foto: Casper Swiebel

Column